

**PETR
BORKOVEC**

**NĚJAKÁ
CÉCILE
A
JINÉ**

Tolik se mu chtělo jít
nalehko. Pes je těžký.

STRANA 44

CÉCILE

Proza

Fra

Petr Borkovec

Nějaká Cécile

A JINÉ

Petr Borkovec
Nějaká Cécile a jiné

Doslov Marta Součková
Redakce Erik Lukavský
Design Nusle(.org)
Vydalo Éditions Fra, Korunní 108,
101 00 Praha 10, Fra.cz,
roku 2025 jako svou 238. publikaci
Vytiskla Tiskárna Protisk,
České Budějovice
Vydání první
BA038

Kniha vychází za podpory
Ministerstva kultury ČR.

© Éditions Fra, 2025
© Petr Borkovec, 2025
Afterword ©
Marta Součková, 2025
Author photo ©
Jana Plavec, 2017
Design © Nusle, 2025
ISBN 978-80-7521-233-7

Obsah

11	Zatímco jsem spal
13	Lavabo
17	Recenze divadelního představení
19	Silnice se stromy
21	Babička ve vlaku
23	Psát
25	V dopisech
27	Zápisek z červené terasy
31	Ad vitrum nigrum
35	Na řece
39	Nějaká Cécile
43	Ven
47	I ve mně anděl zanechal svou vůni
53	Jubilejní book club v městečku D.
59	Kithairón
65	Haiku se sezónním slovem pro zimu
69	Vánoční krůta
73	Vínový kopec
81	Pro pstruhy
85	Pstruhový frajer
89	Jak podřátá uprostřed slova
99	Kaštanové slavnosti
103	Sagra dell'Anguilla
111	V marině
115	Vigilie na pláži
121	Poslední snídane v Bagno Classe

127 *Ante meridiem*

131 Nikdo o tom nebude vědět, protože
tam nikdo nebude

137 *O smútku bez príčiny* (Marta Součková)

145 *Poznámka*

... A přece, nechci nikterak propadat chorobným myšlenkám nebo se oddávat – vzpomínkám a podobně, ale to musím přiznat, že život má v sobě cosi smutného. Těžko říci, co. Nemluví o hoři, které známe všichni, o bolesti, chudobě a smrti. Ne, je to něco jiného. Tkví to hluboko, přehluboko v člověku a patří k němu jako jeho dech. Ať se trmácím a dřu, jak chci, sotva se zastavím, hned vím, že to na mne číhá. Často si tak říkám, má-li ten pocit každý z nás. Člověk neví. Ale není to zvláštní, že jsem za tím jeho líbezným, jása-vým šveholením slyšel zrovna tohle – ach, co to jenom je? – smutek?

K. MANSFIELDOVÁ, *KANÁREK*

Mé ženě

Zatímco jsem asi hodinu spal, stropní světlo se rozsvítilo. Bylo brzy odpoledne. Za oknem pokoje se konal jeden z těch bláznivých dní, o nichž se říká, že ohlašují jaro. V silném větru se větve borovice vlnily a pohupovaly jako chapadla a ostré slunce ozařovalo vlákna a prach mezi nimi. Strom byl plný blyštivých částeček, nastříhaných zlatých papírků, mezi nimiž všemi směry sjížděly – jako nejtenčí blesky – dlouhé zlaté zářezy. Spolu s tím záhadně rozsvíceným svítidlem – nepochyboval jsem totiž, že když jsem usínal, nesvítilo – bylo v místnosti tolik světla, že jsem si rukou zastínil oči. A vzápětí je zavřel.

V javorech, které rostou těsně u plotu zahrady, v jejich výhoncích, co každý rok, po zimním úplném sestříhání, vyženou do obludné výšky, jsem spatřil dlouhý rozsvícený stánek. Obyčejný stánek z bílé celtoviny, jaké se používají na trzích nebo při zahradních slavnostech. Stánek byl zapřažený a pohyboval se mým směrem – táhly ho dvě vysoké štíhlé ženy v bílých kombinézách, zakončených špičatými kapucemi, které jim trčely na hlavách. Ženy šlapaly do pásů z široké bílé látky, posunovaly pásy bosýma nohama – někde se zřejmě nacházelo zařízení, které jejich pohyb převádělo do pohonu stánku; ženy jím hýbaly bez větší námahy. Stánek za nimi svítil a zřejmě nabízel lákavé věci, ale já neviděl nic konkrétního; jenom to tak působilo. Po nějaké chvíli z pásů vystoupily, slezly ze stromu a jedna z nich se vytratila. Stánek se sesul ke straně. Nyní ho táhla, ze země, bez pomoci pásu, ta mladší. Stánek zářil, nakloněný jako loď,

na níž se pořádá slavnost, podobný i podivné střelnici v maringotce z bílé látky – a dál se pohyboval směrem k oknu, ve kterém jsem stál.

Od toho večera, kdy mi to řekla, pořád spím. Probouzím se a se zavřenýma očima jen pozoruju změny, které se udály, zatímco jsem spal.

Řídil jsem a poslouchal rádio a všiml si, že dopravní zpravodajství jsou dnes plná předmětů na silnicích. Po celou cestu prudce svítilo slunce a vál mírný vítr. Hlasatel každou chvíli oznamoval, že na jakém si desátém kilometru se nachází předmět, který vítr neodvane, nebo že v nějakém levém jízdním pruhu leží neznámá věc větších rozměrů. A řidiči, co do vysílání telefonovali, vzrušeně hlásili balíky nejasného původu, ohlašovali „něco jako peřinu“, uprostřed dálnice pračku, která ale ve sněhové přehánce není vidět, i „cosi jako zabalené křeslo“, u něhož je potřeba zpomalit, být opatrný, jet krokem. Když jsem odbočil k městečku M., jež jsem dosud kvůli stále stejně prudkému slunci ani nezahlédl, měl jsem už celý seznam neznámých rozměrných věcí na vozovkách.

A snad že jsem po celou dobu očekával, že se i na mé vozovce objeví neznámý objekt větších rozměrů, začal jsem očima vyhledávat takové předměty v jarní krajině, která mě – jak jsem sjel z dálnice a přibližoval se k městečku – obklopila. Povalovaly se všude. Kraj byl prostupný a slunce ho odkrývalo ještě víc, obklopoval mě jakoby dvakrát otvíraný a já v prázdném a jasném prostoru mezi větvemi a kmeny stromů, na polích a vinicích, doslova dýchajících volným prostranstvím, viděl trupy zabitých velkých zvířat, divokých i hospodářských, a mrtvá těla mužů a žen, zabalená do plachtovin a igelitů i polorozbalená z barevných celt a barevných rozměrných pytlů. Velké měkké balíky se blýskaly jako nastavená zrcadla poházená v krajině a cípy a třepiny látek a fólií a uvolně-

ných pásů, jimiž byly původně ovázány, vlály a třpytily se ve vzduchu. I v průhledných předměstských zahradách, které jsem míjel, když jsem vjížděl do M., ležela zabalená těla, jen o něco menší a pečlivě a pevně svázaná po celé délce a šířce.

Záležitost, kvůli které jsem do městečka přijel, byla vyřízena za čtvrt hodiny, možná dokonce za deset minut. Ačkoli se jednalo o konečné zahlazení té hrozná záležitosti, v níž jsem žil poslední dva roky, necítil jsem rozrušení ani úlevu. Vyšel jsem z úřadu takový, jaký jsem tam vcházel, rozhodnutý a připravený vyrazit zpět. A stalo by se to, kdybych si cestou k autu zaparkovanému na náměstí nevšiml otevřených kostelních dveří, na nichž visela cedulka s nápisem „Prosíme, zavírejte dveře, do kostela vlétají holubi“. Vzkaz se mi líbil, zněl mi jako milé pozvání; ten, kdo ho psal, cítil jsem, myslel laskavě na kostel i na holuby. Kdyby chtěl holuby ponížit, nenapsal by slovo „vlétají“, připadalo mi. Ale nechtěl jsem vejít dovnitř, vzal jsem za kliku jenom proto, abych zavřel.

Na okamžik jsem ale za užuž zaklaplými dveřmi zahlédl zvláštní velký předmět, který mě přiměl znovu otevřít. V té první chvilce jsem rozeznal jenom to, že uvnitř se nachází cosi nepatřičného, a bleskový dojem se mi v hlavě ihned zformuloval do slov „bílý kmen staré lípy“. Uprostřed kostela roste „bílý kmen staré lípy“! Ale tajemství se prozradilo, jakmile jsem se v kostelním přítmí, do něhož jsem vstoupil z ulice plné slunce, zorientoval. Předě mnou stála nejspíš socha zabalená do bílého pomačkaného papíru, utaženého plastovými páskami. Nebo nějaké kostelní příslušenství, které nestačili rozbalit?

Obešel jsem několikrát předmět, který vítr neodvane, a po krátkém váhání roztrhl papír v horní čás-

ti, abych zjistil, co je uvnitř. Škvíra nestačila, musel jsem pokračovat, proniknout několika vrstvami papíru a vytrhat poměrně velký otvor. Balík ukrýval mramorovou kropenku ve tvaru svatojakubské lastury. Neviděl jsem ji dobře, jenom jsem ohmatával hladká místa mezi žebry. Při tom mě napadlo, že kropenka nemívá sokl, bývá přece uchycena ke stěně nebo ke sloupu. Vybavila se mi kamenná nádrž na noze a slovo křtitelnice. Anebo se jedná o umyvadlo, v němž si kněz umývá ruce před mší nebo při ní.

Chtěl jsem věc vidět zblízka, a tak jsem opatrně vstrčil hlavu do otvoru a zasunul se o něco hlouběji. Držel jsem studenou lasturu oběma rukama a potom hladil a pak i zblízka spatřil její vnější stranu, hladkou jako popelavý vosk nebo sval syrového kuřecího masa. Vnitřek škeble, v němž stála voda, byl jiný, hrubý, neleštěný a vystouplá žebra v něm věrně připomínala staré kosti. Naklonil jsem se ještě víc, až jsem se celou horní polovinou těla ocitl v papírové schráně – a v té tmě, kterou mramorová lastura tiše osvětlovala, jsem si umyl ruce až po lokty a obličej.

V okamžiku, kdy to divadlo skončilo, jsem měl plnou pusou milostných slov: protimiska, opačná kádinka, tulipánový škopek. A ještě také „smaragd kádě“. Ale zapomněl jsem je rychleji, nežli jsem po potlesku sešel na jeviště, kde stál dlouhý stůl s osmdesáti nebo snad devadesáti miskami, mísami, malými káděmi, škopky, dózami a skleněnými prohlubněmi, který v průběhu představení tvořil živoucí střed scény. S prázdnou pusou jsem stál nad miskami a nevěděl, co chci, jenom jsem si pamatoval, že toho před chvilkou bylo mnoho a že jsem si tím vším byl naprosto jistý. Z plánů, o nichž jsem po rozsvícení nepochyboval, nezbylo nic. Překvapený svou pozicí jsem v rozpacích zvedl a položil zpátky lehké plechové vědro menších rozměrů – čímž jsem pouze získal jistotu, že už to s jinou nádobou v žádném případě nebudu opakovat. Vzápětí mě opustilo i překvapení a také rozpaky se vytratily – a já začal okukovat a osahávat starou konev na olej, stojící u nohy stolu, protože její hubice byla kuriózně, až bláznivě dlouhá. Taková výstřednost mě už zase zajímala. A zajímalo mě také, zda mě někdo u osahávání olejové konvice vidí a možná oceňuje, že jsem si neomylně vybral předmět, jenž podle všech měřítek patří k těm opravdu neobvyklým. Pootočil jsem se opatrně na rozcházející se diváky a několik očí, které se na mě dívaly, mě uspokojilo. Bez ostychu jsem potom oslovil herečku (v představení vystupovali pouze tři herci, dva muži a jedna žena; ani jednoho z nich – to jsem zapomněl uvést – jsem nikdy předtím neviděl a o sou-

boru nikdy neslyšel), jež už začala se sklízením stolu. Dosud se nepřevlékla, a když jsem k ní přistoupil, viděl jsem, že její kostým, který mi předtím připomínal kimono, není nic jiného než tmavomodrý laboratorní plášť, obzvlášť natěsno přiložený k tělu a pevně přepásaný. Zeptal jsem se jí, zda její postava v představení upozorňuje na nerovné postavení žen v dnešní společnosti. Ona zamrkala – všiml jsem si při tom, že jí obličej kryje silná vrstva vyschlého líčidla, jehož drobky padají na plášť a ulpívají jí na namalovaných řasách – a odpověděla, že „ani ne“, že na „upozorňování na postavení“ není čas, protože každý z herců se musí postarat, aby dobře zvládl všechny úkony, které má v představení na starosti. Její odpověď se mi zdála neuspokojivá, k tomu protivná, zvlášť ta formulace „upozorňování na postavení“, která zněla jako ironie, mě rozladila, a zpozoroval jsem také, že herečka je mnohem starší, nežli se z hlediště zdálo. Pocítil jsem touhu se jí zalíbit. Řekl jsem, že „její“ divadelní představení mě zasáhlo jako už dlouho žádné a že bylo až „neskutečně magické“.

Když jsem z divadla vstoupil do studené noci a vydal se klesající ulicí k tramvajové zastávce, myslil jsem ještě na herečku a zdálo se mi, že barva tmy ve městě se podobá odstínu jejího kimona. Připadl jsem na spojení „švestková modř“ a zdálo se mi výstižné. Vůbec, měl jsem ze sebe dobrý pocit a uprostřed ulice jsem se zastavil a v mobilu vyhledal jméno divadelní skupiny, které jsem mezitím zapomněl. Znělo divně. Když jsem za několik minut nastupoval do rozsvícené tramvaje, uvědomil jsem si, že si na název divadelního souboru opět nemohu – dokonce ani přibližně – vzpomenout.

V autě bylo málo místa, špatný vzduch; jelo jich pět. Venkovská silnice lemovaná ovocnými stromy jako by neustále ohlašovala vstup do vsi, který se neukazoval. Stmívalo se, uprostřed polí ležel sníh. Káně, nehybně sedící snad na jabloni, si pro pozorování vybrala uschlou oloupanou větev, co z nejvyššího patra koruny trčela do silnice. Ale nikdo v autě nepustil ze zřetele očekávaný vstup do vesnice, první mírně klesající zatáčku s prvními domy, rozsvícená okna ve světlé omítce chalup a snad štěkot a asi hlasy a další světla, které je – konečně už, vzápětí – musejí vlídně obklopit. A zrovna když hlídkující káni beze slova upozornění minuli (zaznamenali ji všichni, jistě), ona přešlápla na větvi, litina její siluety nečekaně pukla a rozvinula se jako nějaký hnědý vějíř nebo jako svitek tenké kůže, do něhož se v tu ránu opřel vítr, co na poli nabral sílu, a do silnice, jež jako by se v tu ránu propadla, proměnila v jámu, se snesla hrst posledních jisker.

Éditions Fra

001	Thomas Ernest Hulme, Modlitba
za úsměv luny	046	František Kautman, Alternativy
002	Richard Caddel, Slova straky
The Magpie Words	047	Giuseppe Culicchia, Kolo, kolo mlýnský
003	Imagisté	048	Orhan Pamuk, Nový život
004	Vitr z Narragansettu	049	László Darvasi, Nejsmutnější kapela
na světě
005	One Stop Stories	050	Yasmina Reza, Adam Haberberg
006	Vladimír Sadek, Židovská mystika	051	Dorota Masłowska, Královna šavle
007	Kang Čol-hwan, Pierre Rigoulot,
Pchjongjangská akvária	052	Jean-Claude Izzo, Totální chaos
008	Joyce Mansour, Výkřiky	053	Zafer Şenocak, V novém světě
009	Eugénio de Andrade, Svrchovanost	054	Guy Viarre, Bílé předání
010	José Ángel Valente, V kořenech světla
ryby	055	Slawomir Mrozek, Kohout, Lišák a já
011	Alena Nádvořníková, Anebo ne
Ou bien non	056	John Berger, O pohledu
012	Helen Lawsonová, Odvaha za úsvitu
Courage at Daybreak	057	Fotostrojka
013	Raúl Rivero, Důkazy spojení	058	Georges Didi-Huberman,
Ninfa moderna
014	Antologie nové české literatury 1995–2004	059	Jakub Řehák, Světla mezi prkny
015	Elizabeth Bishopová, Umění ztrácet	060	Petr Borkovec, Berlínský sešit
Zápisky ze Saint-Nazaire
016	Ernest F. Fenollosa, Ezra Pound, Čínský
písemný znak jako básnické médium	061	Szilárd Borbély, Berlin-Hamlet
017	Petr Mikeš, Jen slova/Just Words	062	Václav Durych, Černé tečky
018	Petr Borkovec, Vnitrozemí	063	Ladislav Šerý, Laserová romance 2
019	Roland Barthes, Světla komora	064	Vladimír Sadek, Židovská mystika
020	Tomáš Pospiszyl, Srovnávací studie	065	Fra Blank. Reader
021	Ernst Jandl, Friederike Mayröckerová,
Experimentální hry	066	Cena Jindřicha Chalupeckého 2006
022	Petr Král, Arco a jiné prózy	067	Martin Kubát, Je večer, vypusťte čerta!
023	Jurij Odačenko, Verše do alba	068	Atík Rahímí, Tisíc domů snu a hrůzy
024	Muhammad Šukrí, Nahý chleba	069	Carlos Victoria, Stíny na pláži
025	Jan Jařab, Šíleně pomalá revoluce	070	Dario Fo, Polomýsín
026	Antologie současné lotyšské poezie	071	Médium kurátor
027	Guillermo Rosales, Boarding home	072	Karel Císař, Věci, o kterých s nikým
nemluví
028	Catherine Ébert-Zeminová, Bludný kruh	073	Ladislav Šerý, Laserová romance 3
029	Jano Pavlík	074	Václav Benda, Noční kádrový dotazník
a jiné boje
030	Viola Fischerová, Předkonec	075	C. B. Levensonová, Buddhismus
031	Blanca Varela, Křídla na konci všeho	076	David Voda, Sněhy a další
032	Erich Fried, Milostné básně	077	Viola Fischerová, Domek na vinici
033	Shitao, Malířské rozpravy Mnicha
Okurky	078	Chez Erik. Kuchařka Fra
034	Petr Měrka, Telekristus a Mentál	080	Carlos A. Aguilera, Teorie o čínské duši
035	Zápisky z mrtvého ostrova	081	Róbert Gál, Na křídlech/Agnomie
036	Bytosti schopné zemřít	083	Bohumil Nuska, Malé příběhy
037	Jonáš Hájek, Suť	085	Tahar Ben Jelloun, Poslední přítel
038	Viola Fischerová, Písečné dítě	086	Antonio Gamoneda, Tohle světlo
039	Yasmina Reza, Zoufalství	088	Jonáš Hájek, Vlastivěda
040	Richard Caddel, Psaní v temnotě
Writing in the Dark	090	Dorota Masłowska, Dva ubohý
Rumuni, co uměj polsky
041	Polona Glavanová, Noc v Evropě	091	Tašo Andjelkovski, Mirny
042	Andrés Sánchez Robayna, V těle světa	092	Lidia Amejko, Známé příběhy
043	Michał Witkowski, Chlípnice	093	Liāna Langa, Sešit antén
044	Jerzy Pilch, U strážného anděla	094	Vilém Flusser, Za filosofii fotografie
045	Emanuel Mandler, Poslední Branibor
a jiné příběhy	095	Sylva Fischerová, Pasáž
		096	Ernesto Santana, El Carnaval
y los Muertos
		097	Kamil Bouška, Oheň po slavnosti
		098	Karel Urianek, Beránek
		099	Petr Měrka, Fantasmagorie televize

- 100 Fernando Vallejo, Madona zabíjáků
 101 Viktor Špaček, Co drží Nizozemi
 102 Serhij Žadan, Big Mac
 103 Andrzej Bart, Továrna na mucholapky
 104 Krisztina Tóthová, Čarový kód
 105 Gertruda Steinová, Mluvit a naslouchat
 106 Pier Paolo Passolini, Zuřivý vzdor
 107 Antologie současné polské poezie
 108 Jean-Claude Izzo, Chourmo
 109 Frédéric Beigbeder, Povídky psané
 pod vlivem extáze
 110 Viola Fischerová, Hrana
 111 Ahmel Echevarría, Días de
 Entrenamiento
 112 Ondřej Horák, Mrtvá schránka
 113 Michał Witkowski, Královna Barbara
 114 Roland Barthes, Říše znaků
 115 Martin Kubát, Čistka
 116 Martha Acosta Alvarez, La periferia
 117 Sławomir Mrożek, Ti, co mě nesou
 118 Veronika Bendová, Nonstop Eufrat
 119 Ivana Myšková, Nicení
 120 Ondřej Buddeus, rorýsy
 121 Petr Borkovec, Milostné básně
 122 Roland Barthes o Rolandu Barthesovi
 123 Cédric Demangeot, Slota
 124 Jakub Řehák, Past na Brigitu
 125 Jean-Philippe Toussaint, Koupelna
 126 Guillermo Cabrera Infante, Tři
 truchliví tygři
 127 tento chléb přezývkovat, psacími
 písmeny
 128 Jana Šrámková, Zázemí
 129 Jan Frolík, Útěcha z ornitologie
 130 Martina Blažeková, Lom
 131 Šest slovenských básníků
 132 Juliana Sokolová, My house will have
 a roof/Můj dom bude mať strechu
 133 Wanda Heinrichová, Jehla sestupuje
 134 Frank Correa, Larga es la noche
 135 Petr Borkovec, Herbář k čemusi
 horšímu
 136 Ángel Santiesteban Prats, El verano
 en que Dios dormía
 137 Kateřina Rudčenkova, Chůze po dunách
 138 Ondřej Lipár, Komponent
 139 Samanta Schwebelin, Ptáci v ústech
 140 Alena Kotzmannová
 141 Rafani
 142 Petr Borkovec, Zlodějíček
 143 Kristina Láníková, Pomlčky v těle
 144 Krisztina Tóthová, Akvárium
 145 Sylwia Chutnik, Kapesní atlas žen
 146 Álvaro Enrigue, Podchlazení
 147 Abel Arcos, 9550: una posible
 interpretación del azul
 148 Luboš Svoboda, Vypadáme, že máváme
 149 Petr Maděra, Filtrační papíry
 150 Lukáš Horák, Amensh
 151 Kde i mrtví pochodují
 152 Petr Král, Město je náš les
 153 Alžběta Michalová, Zřetelně nevyprávíš
 154 *nil*, úvod
 155 Alda Merini, Nepřibližuj se ke mně,
 poezie
 156 Miloslav Topinka, Probouzení
 157 Ladislav Šerý, Nikdy nebylo líp
 159 Pomlčky v těle
 160 Petr Borkovec, Wernisch
 161 Nicanor Parra, Jiné básně
 162 Jurij Andruchovyč, Moskoviada
 163 Adéla Knapová, Nemožnost nuly
 164 Julio Jiménez, Un mundo tan blanco
 165 Zuzana Lazarová, Železná košile
 166 Nonardo Perea, Los amores ejemplares
 167 Kamil Bouška, Hemisféry
 168 Hroby v povětrí. Poezie Bukoviny
 169 Bernard Noël, Výřezy z těla
 170 Adéla Knapová, Slabikář
 171 Robert Krumphanzl, Sen s výčítkami
 172 Jakub Řehák, Dny plné usínání
 173 Abel Fernández-Larrea, Shlemiel
 174 Petr Borkovec, Lido di Dante
 175 Petr Borkovec, Rozvláčná vyjádření
 radosti
 176 Zuzana Fuksová, Citím se jako
 Ulrike Meinhof
 177 Kamil Bouška, Inventura
 178 Miroslav Olšovský, Tahiti v hlavě
 179 Alexej Cvetkov, Král utopenců
 180 Gérard Dubey, Sociální pouto v éře
 virtuality
 181 Tamás Jónás, Tatitatitati
 182 Veronika Bendová, Vytěžené kraj
 183 Adéla Knapová, Předvoj
 184 José Alberto Velázquez, Cierra los ojos,
 no respire
 185 Clemens J. Setz, Láska za časů
 Mahlstadtského dítěte
 186 Kristina Láníková, Úvahy nad zájmeny
 187 Petr Borkovec, Petříček Sellier
 & Petříček Bellot
 188 Karel Milota, Hora
 189 Tašo Andjelkovski, NID
 190 Jakub Řehák, Obyvatelé
 191 Bytosti schopné zemřít (2. vydání)
 192 Carlos A. Aguilera, Oblomovská říše
 193 Jonáš Hájek, Výlet do Schengenu
 Můj jediný čtenář
 194 Artem Čech, Bod nula
 195 Tomáš Gabriel, Údolí pokusu
 o výsadbu bráz

- 196 Hana Kosáková, Návrh
 197 Martin Poch, Strana
 198 Marzanna Bogumiła Kielarová,
 Zatopený estuár
 199 Veronika Bendová, Vytěženej kraj
 (2. vydání)
 200 Pavel Klusák, Uvnitř banánu
 201 Martha Luisa Hernández, La puta
 y el hurón
 202 Petr Borkovec, Sebrat klacek
 203 Elsa Aids, Přípravy na všechno
 204 Petr Borkovec, Lido di Dante
 (3. vydání)
 205 Serhij Žadan, Depeche Mode
 206 David Voda, Automat na plyšáky
 207 Cédric Demangeot, Útržky Sněhurčina
 kožichu
 208 Ondřej Horák, Pohlavní styky
 209 Roland Barthes, Deník smutku
 210 Zofia Baldyga, Poslední cestopisy
 211 Petr Borkovec, Petříček Sellier
 & Petříček Bellot (2. vydání)
 212 Gertruda Steinová, Mluvit a naslouchat
 (2. vydání)
 213 Rodrigue Marques de Souza, Oslnění
 214 Elsa Aids, Lazarská v zimě a jiné básně
 215 Ricardo Alberto Pérez, Arácnidos
 216 Andrés Sánchez Robayna,
 Tím velkým mořem
 217 Petr Borkovec, Sebrat klacek (2. vydání)
 218 Marosa di Giorgio, Divoké papíry
 219 Robert Lax, přístav toužil
 220 Lubomír Tichý, Místní
 221 Lynn Cruz, Crónica Azul
 222 Jakub Řehák, Poezie ve věku
 vnějškovosti
 223 Jean-Philippe Toussaint, Flashdisk
 224 Raúl Flores Iriarte, Después de la noche
 225 Alia Trabucco Zerán, Odpočet
 226 Adéla Knapová, Zbabělé zápisky
 z ukrajinské války
 227 Kristina Láníková, Puma M
 228 Cédric Demangeot, Neklid
 229 Miroslav Olšovský, Psaní mi za rukou
 běhá jako pes
 230 Ljuba Jakymčuk, Meruňky Donbasu
 231 Petr Borkovec, Básně
 232 Serhij Žadan, Nový pravopis
 233 Brice Petit, Krajina jazyka
 234 Jonas Eika, Post Solis
 235 Alžběta Michalová, Matčina
 236 Anna Řezníčková, Ahoj my už se přece
 dávno známe ty jsi taky člověk
 237 Tine Høeg, Přistoupili, prosím
 238 Petr Borkovec, Nějaká Cécile a jiné
 239 Kang Čchol-hwan, Pierre Rigoulot,
 Pchjongjangská akvária (2. vydání)
 240 Guillermo Cabrera Infante, Tři
 truchliví tygři (2. vydání)
 241 Guy Viarar, Bílé předání & Černé zbytky
 242 Guillermo Cabrera Infante, Pohled na
 svítání v tropech

Doporučujeme

Pabílku,
nenátko,
sníčuško,
dušátko,
odejdu
navždycky
do černé
světničky.

Petr Borkovec miluje zahrady a v básních z nich vytváří labyrinty, bludiště, ne nepodobná těm z Kubrickova *Osvícení*, kde ale místo šíleného Jacka Torrance se sekyrou řadí sám jazyk. Borkovcova poezie je řečí chladných odlesků a vášnivých variací. Je plná pastí, propadlišť, zrcadlových obrazů i masek, které si básník s rozkoší nasazuje, aby nás přelstil. Situací, které autor inscenuje, aby nás zmátl.

Petr Borkovec Básně

Brož. vazba, 364 s., DPC 399 Kč,

Fra 2023, ISBN 9788075212214

Něco v minulosti, co možná předurčilo náš blízký konec, se nachází ne za závojem, ale za tlustým závěsem smyslového vnímání. Musel by nám o tom ale povědět někdo jiný. Obsesivní popisy nás totiž zaměstnávají natolik, že nevidíme ani na přítomnost. Ať už se v prózách Petra Borkovce vypráví, naznačuje a pozoruje cokoliv, nedějí se nemoci, nehody a vraždy, ale něco nesnesitelného bez příběhu. V každém textu je silná intence, která s pozorováním nemá co do činění a k níž vede cesta přes introspekci. Proto je výhodné Borkovcovým textům nepodléhat, ale představovat si je.

TOMÁŠ GABRIEL

DPC 279 Kč

ISBN 978-80-7521-233-7

Author photo ©

Jana Plavec, 2017

Cover © Nusle, 2025

Fra.cz